

Arrest

**nr. 50 445 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die loco advocaat C. VERSCHUERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op X huwde verzoeker in Turkije met mevrouw R.G., een in België gevestigde Turkse onderdane.

1.2. Op 5 december 2008 diende verzoeker een verblijfaanvraag in op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 3 april 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR).

1.4. Op 21 december 2009 diende verzoeker een verzoekschrift tot dringende en voorlopige maatregelen in bij het vrederecht te Gent. Op 15 januari 2010 machtigde de vrederechter verzoeker tijdelijk afzonderlijk verblijf te houden.

1.5. Op 10 mei 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Deze beslissing werd verzoeker op 7 augustus 2010 betekend.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd {art. 11, § 2, eerste lid, 2° van de wet}:

Uit het samenwoonstverslag van de politie van de stad Gent d.d. 4 mei 2010 blijkt dat betrokkene niet meer samenwoont met de echtgenote sedert december 2009, doch uit gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene reeds sedert 21 november 2009 het echtelijk dak verlaten heeft.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *"van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van deze wet schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn of met andere woorden pertinent zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing'.

De motivatie in de bestreden beslissing is evenwel niet afdoende.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

De zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging zijn door verweerder ernstig geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Een beslissing, met dermate grote gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de echtgenoten niet langer zouden samenwonen, kan geen afdoende gemotiveerde beslissing uitmaken en is zelfs onrechtmatig/onwettig.

Er is in elk geval sprake van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

De beslissing dient te stelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

De motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting werd door verweerder ernstig geschonden.

Verweerder heeft derhalve onterecht een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker."

2.2. Verzoeker laat in zijn eerste middel na op concrete wijze uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissing. De Raad acht het middel op dit vlak dan ook onontvankelijk.

2.3. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve de schending ervan niet dienstig aanvoeren in onderhavig geschil.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

2.5. Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing uitsluitend steunt op de vaststelling dat *“er geen gezamenlijke vestiging meer is”* of dat *“de echtgenoten niet langer zouden samenwonen”* mist op zicht van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. De bestreden beslissing, die ertoe strekt verzoekers verblijf te weigeren en niet het verblijfsrecht te beëindigen zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt in zijn verzoekschrift, bevat de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Met zijn bloot betoog toont verzoeker niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert op een afdoende manier zijn verweer en argumenten te formuleren. Verzoeker toont met zijn bloot betoog evenmin aan op welke wijze er een manifeste beoordelingsfout begaan werd door de verwerende partij, wat ten andere betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht.

2.6. Waar verzoeker aanvoert dat hij de gelegenheid had moeten krijgen om gehoord te worden, doet hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; zie ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker toont noch in zijn verzoekschrift noch met de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken aan welke persoonlijke situatie aanleiding zou kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 8 EVRM

Verzoeker betoogt:

“Verzoeker heeft een nauwe band heeft met België en is hier reeds twee jaar bestendig aan het werk. (stuk 4)

De aan verzoeker betekende beslissing is een verregaande ingreep op zijn recht op privé- en gezinsleven en maakt derhalve een schending uit van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

(...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel 3.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Telkens moeten de belangen worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat de betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meerbepaald zijn verblijf en zijn werk in België, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

2.8. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van het gezinsleven voorzien in artikel 8 EVRM, indien de bestreden beslissing ertoe strekt vast te stellen dat er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven en verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat deze vaststelling niet correct is. De Raad merkt te dezen nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift onder het kopje "uiteenzetting van de feiten" stelt: "Bij vonnis d.d.15.01.2010 werd verzoeker gemachtigd om afzonderlijk verblijf te houden (stuk 3) en inmiddels hebben partijen de echtscheidingsprocedure aangevat." Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont verder met zijn overwegend theoretisch betoog niet in concreto aan dat hij in België een privéleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8, eerste lid, EVRM. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn privébelangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat bij het doen naleven van de verblijfsvoorwaarden anderzijds.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA